

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 30. De notatu dignis, quâ illi acciderunt cum Gloriosis Sanctis
Dominico & Thoma, atque alijs Sanctis ex ejus religione, comprobantibus
immaculatam Conceptionem Beatissimæ Virginis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

dixit ad Patrem æternum: Domine, ista est amica mea, & famula tua, Marina: quale præmium ipsi vis dare pro obsequio, quod tibi exhibuit, promulgando, ut potuit, meam purissimam Conceptionem? Dominus illi dixit, se permittere, ut mihi pro suo arbitrio daret ejus nomine, quidquid vellet. Hoc audito, Beatissima Virgo imposuit elegantem torquem meo collo, dicens mihi: Accipe istum torquem in

signum doni perseverantiæ, quod tibi do nomine Filij mei. Ac deinde me exornavit alio pretiosissimo, dicendo, eum esse pignus præmiorum, quibus postea essem fruitura, brevi enim me migraturâ. Tum Sancti solemniter circumiverunt cœlum, canentibus Angelis quosdam hymnos de Beatissima Virgine, quibus finitis cum ecstasi, me inveni restitutam meo lecto.

)(*)

CAPVT XXX.

De notatu dignis, quæ illi acciderunt cum Gloriosis Sanctis Dominico & Thoma, atque alijs Sanctis ex ejus Religione, comprobantibus Immaculatam Conceptionem Beatissimæ Virginis.

Dignissima notatu fuerunt, quæ hoc tempore isti Famule DEI evenerunt cum Sanctis Ordinis Sancti Dominici, ex quibus afferimus præcipua, ad perhibendum eximium testimonium veritatis, de Purissima Conceptione Magnæ DEI Matris.

§. I.

Hoc tempore me interrogavit quidam magnæ autoritatis Religiosus, ex Ordine Sancti Dominici, qui magnam habebat rerum mearum notitiam, an sanctus Dominicus mihi aliquid esset loquutus de hac materia, quæ agitur, concernente Purissimam Conceptionem Beatissimæ Virginis. Respondi illi, non fuisse mihi quidquam loquutum, neque ipsum à me fuisse visum multis jam diebus. Biduo autem vel triduo post, agens cum DEO, adverti in mea anima, more solito quædam indicia, quod Divina Majestas mihi esset exhibitura extraordinariâ gratiam, atque unâ intellexi, eam fore aliquam visionem Gloriosi Sancti Dominici. Et quia sum adeo timida in his materijs spiritualibus, atque ille Religiosus me in-

terrogaverat, an vidissem Sanctum, dixi statim ad DEUM valde serio: Non, Domine, non, Domine, nullo modo me oportet videre sanctum Dominicum: siquidem postquam ille servus tuus me interrogavit, an illum viderim, cogitandum mihi est, vel credendum, quod, si mihi illum nunc ostendas, sit mea imaginatio, orta ex interrogatione illius Religiosi, & propterea, tuâ veniâ, nollem ipsum videre. Bene est (dixit Dominus) scito tamen, me habere multos modos ducendi animas, & peragendi in illis, quod volo. Ordinariè me accommodo naturæ, quam unicuique dedi; subinde illis manifesto diversis vijs, quod sum factururus; aliquando autem me gero ut Dominum animæ, & venio, vel mitto ad illam, dum volo, & sicut volo, juxta meam voluntatem, ac dispositionem animæ. Ideoque conticesce, & non te turbet cogitatio, de qua loquuta es. Audiens id à Domino, conticui, neque ea de re quidquam amplius dixi.

Paulò post circumtuli oculos animæ, & conspexi Beatum sanctum Thomam, qui mihi gravi quodam & sapientissimo modo dixit: Soror, exhibe mihi istam charitatem, & gratiam, amore DEI, ut dicas meis Fratribus, me, si fortè cogitant, quod me honorent, mihi que rem faciant gratam;

LII 3

ca præ-

ac præsent obsequium, dum defendunt opinionem, quæ nunc tantopere discutitur de sanctissima Conceptione, ipsis significare, mihi hac in re nullum exhiberi ab illis obsequium, neque ullum deferri honorem. Dic illis id, ob reverentiam DEI, quem amas, & ejus Matris. Atque hoc dicto mihi valedixit, & abivit. Ego vehementer obstupui talia DEI opera, & quod mihi fuerat dictum à Sancto.

Cùm id scriberem, & pervenirem ad verba, quæ dixit Sanctus Thomas *De Sanctissima Conceptione* Dominæ Nostræ, substiti, rogans DEUM, ut illuminaret meum intellectum ac memoriam, nè alia scriberem verba, quàm dicta à Sancto. Ità me hæsitantem Domini mei Angeli, & alij celestes Palatini, inceperunt valde potenter & vehementer urgere, dicendo: Ità dic, Soror, ità dic, quia ità tibi dicendum est, & ità dixit Sanctus. Dic ità. Ideoque fui compulsus, ad hoc scribendum.

Paulò post vidi venientem Beatum sanctum Dominicum, qui apprehenso meo brachio, dixit mihi: Surge, Soror, & nè te affligas, nec turberis meo adventu, neque enim tecum volo de eo loqui, quod tu times: id namque jam fecit sanctus Thomas. Veni mecum, & videbis, quod te magno afficiet solatio. Fui subito abreptus. Erectam verò me, duxit secum quasi ad sex passus, dixitque mihi: Aspice Soror; dato mihi quasi signo, quonam deberem aspicere. Elevavi oculos animæ, & vidi vicinissimam mihi sanctissimam Virginem, cinctam multis Angelis: ad dextram suam ducebat sanctam Catharinam Senensem, & ad alteram manum sanctam Luciam. Intuita me est peramanter, ac dixit mihi: DEUS sit tecum, Soror. Omisiss alijs, quæ evenerunt, brevitatis causâ, gloriosus Sanctus Dominicus discooperuit aliquantum meum caput, quod habebam tectum quodam velo, quasi coloris carulei. Sanctissima Virgo intingens quandam plumulam, veluti auream, in aliquo pretioso liquore, qui habebat colorem rutilantis rubini, quem gloriosa Sancta Lucia ferebat in quodam quasi reliquiario, seu vasculo, signavit trinâ cruce meum caput, modo

quodam admirabili, ut mihi id videretur esse quædam repræsentatio mysterij Sanctissimæ Trinitatis. Deinde signavit aliâ unicâ Cruce frontem, & aliâ os, aliâ verò pectus, orando pro me; & Beatus Sanctus Dominicus rursus cooperuit meum caput velo. Non dixit mihi Beatissima Virgo, quid hoc significaret, sed, ut mihi persuaderem, totum cadere ad majus bonum, & solatium animæ.

Postea conjeci oculos in Beatam Sanctam Catharinam Senensem: quia semper illam amavi à mea infantia, quæ me intuita quàm amantissimè & jucundissimè, dixit mihi: DEUS sit tecum Soror. Et tangens suâ manu sanctissimam Virginem, dixit: Aspice, mea Amica, aspice istam sacratissimam Dominam nostram, tam sanctam ac Divinam, tam admirabilem, & tam speciosam & pulchram, tam puram & mundam ab omni macula, atq; ab omni culpa ac peccato, quò nunquam fuit contaminata, nè quidem Originali, quod est verum. Auditis ijs, quæ ista Beata Sancta dicebat, modo quodam sapientissimo, ferventi & efficaci, fui repleta magno solatio & stupore, agens magnas DEO gratias, & sanctissimæ ejus Matri, pro omnibus ipsius Divinis operibus. Tum Beatissima Virgo à me discessit, dixitque mihi: Aspice, Amica, Luciam, cui magnopere afficior, & vale.

§. II.

Die Gloriosi Sancti Dominici, hora tertiâ matutinâ (in Augusto anni 1622.) me est dignatus Sanctus Patriarcha invisere, comitantibus ipsum multis Sanctis ex sacra ejus Religione, & magno numero Angelorum DEI. Salutavit me Sanctus, dixitque se venire nomine DEI, ut me ducat ad suum Conventum hujus Urbis, pro consequendis Indulgentijs sui Festi. Duxerunt me Domini mei Angeli, indutam quadam quasi togâ talari, quæ habebat manicas pertingentes usque ad cubitos, & erat coloris quasi fusci, præterea coopertam pallio. Ivi pedes, quamvis aliquantum elevata, cum omnibus his

San-

Sanctis. Antecessit sanctus Patriarcha, ac postquam venit ad Ecclesiam, fuerunt illi apertæ portæ Conuentus, & disparuit mihi. Intravi in Ecclesiam, quæ tota erat plena luminibus, & splendoribus cælestibus, ac propterea undique coruscans; ubi vidi quosdam Religiosos ex viventibus, qui manè surrexerant; & nonnullos agnovi: Ingressa oravi, & vidi Majestatem Christi JESU Domini Nostri, ipsiusque sanctissimam Matrem in summo Sacello, qui habebant in medio Gloriosum sanctum Dominicum, quasi illum in Domo ejus ac Festo honorantes. Accessi ad pedes JESU Christi Domini nostri, adoravi ipsum, & dedit mihi suam sanctissimam benedictionem; dixitque mihi: In nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti, tibi concedo has Indulgentias; sed & sanctissima Virgo, ac sanctus Patriarcha mihi sunt bene precati. Postea Christus JESUS Dominus noster bene precatus est Instituto Ordinis Sancti Dominici, ac deinde omnibus ipsius filijs quam affabilissimè & amantissimè. Postea vidi venientes multos Religiosos Ordinis ex ijs, qui etiamnum degunt in carne mortali, ad ferream cratem Collegij Sancti Gregorij, quorum erat ingens numerus, & quosdam agnovi. Ibant autem bini, & comitabantur ipsos multi Angeli DEI. Accedebant ad locum, in quo erant Christus JESUS, unicum nostrum Bonum, & ipsius sanctissima Mater, ac sanctus Patriarcha, ibique se prosternebant, ac statim modicum erigebant, & Dominus illis benedicebat, imponebatque suam sacram manum capiti singulorum, peramanter & affabiliter. Deinde Beatissima Virgo illis est imperita suam benedictionem, quæ imponebat cum magna benevolentia suas sacratissimas manus, singulorum humero, quasi illis agendo gratias pro devotione, quâ afficerentur erga ejus Majestatem, & Purissimam ipsius Conceptionem: omnes enim illi, qui advenerant, tenebant piam opinionem, & hi, ut dico, erant multi. Dixitque illis, se ipsis semper gratificaturam, & futuram eorum specialem Advocatam, neque illos unquam deserturam. Sanctus quoque Patriarcha illis bene precatus est

cum magna charitate. Dum spectarem hoc mysterium cum magno meo solatio, audivi, quòd venirent colloquentes à ferrea cratè ejusdem Collegij multi Angeli, & differentes cum quodam Patre gravi Ordinis, ac pererudito, mihi bene noro. *Hic veniebat cum sancto Doctore Thoma, qui ipsi agebat magnas gratias pro eo, quod fecerat in favorem pie opinionis de Sanctissima Conceptione.* Mox vidi venientes alios multos Angelos, qui comitabantur alium Patrem gravem ejusdem Ordinis, quem etiam novi, veniebantque loquentes cum ipso de eadem materia, & hi duo Patres simul, qui hodièque vivunt, fuerunt ducti ab Angelis ad conspectum Christi JESU Domini Nostri, & sanctissimæ ejus Matris, ac sancti Dominici, dederuntque ipsis suam benedictionem eodem modo & ordine, quo reliquis.

§. III.

Aliquando vidi quendam Beatum Religiosum ex Ordine Sancti Dominici, qui exceperat meas Confessiones per aliquot menses. Salutavit me jucundè; & cum illum intuerer, vidi quòd sustineret manibus nonnihil elevatam vestem superiorem, in qua habebat multas gemmas, & illis immixtos flores suaveolètes, quamvis eos tunc non viderim, donec Sanctus expanderet habitum, & mihi ipsos ostenderet, dicens cum magno gaudio: Aspice, Anima, quid tibi feram, ut videas, & recreeris in Domino. Magno me affecit solatio aspectus eorum thesaurorum, quia mihi videbantur esse magni pretij & valoris. Interrogavi ipsum: Quales thesauri sunt isti? & quales flores? Respondit mihi: Hæ gemmæ, quas hic vides, sunt symbolum, & representant magnum valorem, ac pretium sententia, quam tenent nonnulli Religiosi nostri sacri Ordinis, de Purissima Conceptione Beatissime Virginis. Hi flores autem sunt figura & representatio opinionis contrariæ, quam tenent cæteri Religiosi nostræ Religionis. Scito, quòd DEUS mihi dignatus sit injungere hoc munus, ut colligam istas gemmas, & hunc fructum ac flores

flores, atque cum ab eo fuero iussus, illos exhibeam ac offeram Sanctissimæ Virgini Dominæ Nostræ, nomine omnium Religiosorum nostræ sanctæ Religionis, quæ libentissimè hoc donum suscipit, & gratissimo animo: gemmas, propter veram sententiam; & flores, propter bo-

nam intentionem ejus, qui illos offert. Ingens cepi solatium ex his dictis. Dum autem mihi valediceret, dixit mihi: Accipe hanc gemmam ex mea manu, ut conforteris ac recreeris in Domino; & impietatis illam meo pectore, impertiensque mihi suam benedictionem, discessit.

CAPUT XXXI.

De eo, quod illi hac ipsa in re evenit cum alijs Sanctis.

Videtur Gloriosus sanctus Ildephonsus voluisse docere Concionatores modum publicandi in quavis concione Purissimam Conceptionem Beatissimæ Virginis, cui fuerat tantopere addictus in vita. Cum enim eo tempore Valli soletis saepe concionaretur loci Episcopus D. Franciscus Sobrinus, quem Marina apprime noverat, & quo frequenter usata fuerat conscientie arbitro, essetque quasi afflictus, quod non posset audire ullam concionem, dixerunt illi ipsius Angeli: Noli affligi, brevi enim aliquam audies, quæ tibi magnum adferet solatium. Subito conspexit venientem Gloriosum S. Ildephonsum, qui in admirabili cathedra ibi extructa, superponens manum uni ejus lateri, & alterum alteri, exorsus est dicendo: Laudetur purissima Conceptio Beatissimæ Virginis MARIÆ, immunis à peccato originali. Ac deinde dixit admiranda, quam omnes creature sint obligatæ suo Creatori.

§. I.

Sed mirabilius est, quod illi contigit cum ipsomet Episcopo Domino Franciscus Sobrinus, qui modico post tempore diem obierat, & migraverat ad Cælum, sicut sancta ipsius vita, & multa obsequia, qua per complures annos exhibuit Divinæ Majestati, merebantur. Profectus fuerat Madritum, vocatus à Rege Philippo Tertio, ad negotia concernentia Conceptionem Beatissimæ Virginis, atque

tum vivere desijt in Januario anni 1628. Paulo post comparuit Marina, gaudens, dixitque ipsi: Constet tibi, me in honore mortis habuisse ingens solatium, propter obsequium, quod exhibui DEO, & sanctissimæ ipsius Matri, in defendenda ejus Purissima Conceptione. Tum, ait ipsa, ego illum interrogavi: Dic mihi autem, sancte Pater, quid hoc super argumento ibi rescivisti, & quid vidisti? Respondit mihi peramoenè: Quod intellexi, defendi, & credidi, id hic vidi & cognovi; atque hoc dicto à me discessit, relinquens me in quodam raptu meæ animæ. Post biduum oblata mihi quâdam occasione loquendi de materia hujus sanctæ Conceptionis, cum aliqua persona, dum hac de re cogitarem, alloquutus est me iterum, & cum magno ardore, bis terve eadem verba repetens, mihi dixit: Noli esse timida, noli esse timida, neque pudibunda, in loquendo de hoc argumento, nec intermitte promovere, pro viribus, hanc sanctam opinionem, quam tenes.

§. II.

Per idem tempus, quidam Religiosus Sancti Dominici differens de hac materia, aperuerat causam, ob quam non crederet his novis revelationibus, dicendo: Quare, cum DEUS possit inspirare Pontifici hanc veritatem Conceptionis, id non faceret? & quomodo manifestaret res tam admirandas, nisi famina? esseque rem valde difficilem, cogi-